

НАЗУСТРІЧ 50-річчю КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

Пролетарі всіх країн, єдняйтеся!

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 23 (49)

Субота, 15 червня 1968 року

Ціна 2 коп.

Л. І. Орликівська — ударник комуністичної праці, настільниця тканини. На Житомирському УВП вона працює ось уже понад 20 років.

Учениця-художниця індивідуального виробничого навчання текстильно-галантерейної ділянки Львівського УВП-2 Є. Кузьма розписує хустку.

А. П. Бабіна — кадрова робітниця Чернівецького УВП. Працюючи швеєю-мотористкою, вона виконує виробничу норму на 110—115 процентів.

КОМУНІСТИ—В АВАНГАРДІ

Колектив мебелників Ужгородського УВП-1, який по підсумках роботи в першому кварталі визнано переможцем серед підприємств системи УТОГ, широко розгорнув соціалістичне змагання за дострокове виконання виробничих завдань третього року п'ятирічки. П'ятимісячний план виконано на 107 процентів.

Рішенням бюро міського комітету КП України Ужгородське УВП-1 занесене на Дошку пошани. На міській алеї Слави портрети кращих виробників — шліфувальника Ф. Балюха, бригадира пресовщиків І. Подольчака, лаборантки Г. Рациної.

Постанова Центрального Комітету КП України «Про 50-річчя Комуністичної партії України» викликала нове трудове піднесення. В зв'язку з цим партійна організація підприємства проводить велику роботу в цехах і бригадах. Робітникам УВП буде прочитано цикл лекцій і доповідей з історії створення КП України, боротьби Комуністичної партії України за воз'єднання українських земель в єдиній державі та інші.

Идучи назустріч 50-річчю Комуністичної партії України, комуністи взяли підвищені соціалістичні зобов'язання. Серед них — майстер цеху Д. Труфа-

нов, старший майстер Г. Василенко, майстер М. Колохов, колегар І. Калінчак.

Підвищені соціалістичні зобов'язання взяли комсомольсько-молодіжні бригади складального і фарбувального цехів.

Славний ювілей Комуністичної партії України трудівники Ужгородського УВП-1 зустрінуть не тільки хорошими виробничими показниками. На підприємстві упорядковуються приміщення, поповнюється плакатна агітація, яка відображає трудові успіхи і завдання підприємства в третьому році п'ятирічки.

Невідкладні завдання

Незабаром наша Батьківщина переступить важливий рубіж: мине перша половина п'ятирічки. Колектив Львівського УВП-2 докладає всіх зусиль, щоб успішно завершити виробничі плани першої половини п'ятиріччя.

Зараз перед нами стоять невідкладні завдання в зв'язку з переходом нашого підприємства на нову систему планування і економічного стимулювання. Зокрема, треба продумати заходи, які б підвищували матеріальну зацікавленість бригад і цехів і отже сприяли дальшому підвищенню продуктивності праці.

Л. ЧАЦКІС.
Старший економіст Львівського УВП-2.

ВИКОРИСТОВУЄМО РЕЗЕРВИ

Донецьке учбово-виробниче підприємство з нового року перейшло працювати на нову систему планування та економічного стимулювання. На підприємстві створені комісії, які проводять аналіз роботи у нових умовах. Ведеться широка роз'яснювальна робота серед трудящих, вивчається положення економічної реформи.

Зараз розгорнута боротьба за економію сировини, матеріалів, електроенергії, за ущільнення робочого часу. Для вивчення і запровадження передового досвіду організуються поїздки кращих робітників на інші підприємства.

В інструментальному цеху робітники тт. Сікачов і Скопні-

ков запропонували раціоналізаторські пропозиції по вихревій різьбі. Запровадження їх підвищило продуктивність праці на 12 процентів. У пресовому цеху виготовлений пристрій для загвинчування гайок. Слюсарі-інструментальники тт. Жила, Дробященко, Тельтєвський і Лизунков запропонували пристрій, який покращив конструкцію штампів і дали значний економічний ефект.

Колектив Донецького УВП, широко розгорнувши соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань третього року п'ятирічки, готує трудові подарунки на честь 50-річчя Комуністичної партії України.

Б. ТУРКІН.

16 червня — День медичного працівника

НА СЛУЖБІ ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ

Охорона здоров'я людини у нашій країні — державна справа. У Комуністичній партії і радянського уряду найголовнішим завданням було і залишається піклування про людей, про задоволення їх матеріальних і духовних потреб.

За 50 років Радянської влади служба охорони здоров'я людини виросла, зміцніла і досягла надзвичайного розвитку і успіхів. У нашій країні створено широку мережу лікувально-профілактичних закладів, санаторіїв, будинків відпочинку. Медичні працівники у своїй повсякденній роботі користуються найновішими досягненнями науки і техніки.

Радянський уряд щорічно виділяє мільярди карбованців на охорону здоров'я людини. В країні широко ведеться будівництво нових медичних закладів, лікарень, поліклінік, диспансерів, санаторіїв, дитячих закладів і т. д.

Невпізнано виросла мережа лікувальних закладів на Украї-

ні. В республіці на охороні здоров'я людини стоїть сто п'ять тисяч лікарів, більше як триста тисяч середніх медичних працівників.

На промислових підприємствах створено медико-санітарні частини, лікарські фельдшерські пункти охорони здоров'я.

Приємно відмітити, що медичні працівники, які стоять на охороні здоров'я робітників підприємств УТОГ, також вносять свій посильний вклад у загальну справу і разом з усіма зустрічають піввіковий ювілей радянської охорони здоров'я.

Я працюю фельдшером майже 30 років; останні два — на Київському дослідному підприємстві. За цей час у нас майже нанівець зведені виробничі травми робітників, різко впала захворюваність. За графіком ведеться санітарно-профілактична робота в цехах і бригадах. Особливу увагу приділяємо робітникам, які працюють у шкідливих для здоров'я це-

хах. В обов'язковому порядку проводяться медогляди, профілактичні щеплення.

Двічі на рік проводимо онкопрофогляд жінок і завчасно направляємо їх на лікування. Ведеться облік і постійний нагляд за робітниками, які проходять курс диспансеризації. В цехах обрані санітарні уповноважені, які допомагають мені в роботі.

Крім усього робітники Київського дослідного підприємства щорічно одержують путівки в санаторії і будинки відпочинку.

Охороняти здоров'я людини, берегти його кожний робочий день — значить збільшувати його матеріальне благополуччя, економити державний страховий фонд. І це покликання з честю виконує великий загін радянських медиків.

М. ГРИСЬКО.
Завідуючий фельдшерським пунктом Київського дослідного підприємства УТОГ.

У мальовничому сквері м. Лебедина на Сумщині героям соціалістичної революції на Україні, які віддали своє життя за Владу Рад, поставлено пам'ятник, що завжди стоїть у квітках.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

НА ЗАСЛУЖЕНИЙ ВІДПОЧИНОК

Нещодавно дирекція, партійна і профспілкова організації Львівського промкомбінату провели загальні збори, присвячені провадам на заслужений відпочинок члена УТОГ Владислава Антоновича Гурського.

В. А. Гурський — один з найкращих майстрів індушіву, довгий час працював у промкомбінаті і виконував найскладніші і трудомікі замовлення. Робота завжди оцінювалась відмінно.

Ювіляра нагородили почесною грамотою, вручили йому цінний подарунок і грошову премію.

Г. АГАЖАНОВ.
Наш нештат. кор.

м. Львів.

Делегати VIII з'їзду УТОГ

РАДІСТЬ ЖИТТЯ

Чи міг я подумати, що мене, простого робітника-трафаретника, глухого, за плечима якого понад шістьдесят років життя, можуть вибрати делегатом з'їзду Українського товариства глухих?

Здавалось би, ні. Та мене вибрали делегатом, виявивши велике довір'я. Це велика радість і щастя для мене, і це надихає мене на нові трудові подвиги.

На честь 50-річчя Комуністичної партії України і зустрічаючи VIII з'їзд Товариства глухих, я взяв підвищені зобов'язання виконувати денне завдання не менш ніж на 120 процентів, давати продукцію тільки відмінної якості. Свої зобов'язання виконую.

Моему прикладу наслідують робітниця-трафаретниця нашого Львівського УВП-2 тт. Москва-

лик, Волошина, Бурак та інші, які також стали виконувати денні норми виробітку на 110—120 процентів.

З кожним днем набирає все більшого розмаху змагання колективу хлорвинилової дільниці за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, за дострокове виконання п'ятирічного плану до 1 жовтня 1970 року.

Заробляю я щомісяця біля 110 карбованців. Одержую також пенсію у розмірі 30 карбованців. Матеріально я повністю забезпечений, живу добре. Все моє щастя, радість — у праці, без якої жити неможливо.

Важко згадувати своє безрадісне дитинство і юність, прожиті роки за часів буржуазної Польщі, де глухонімі люди не приділяли уваги, не піклувалися про неї, де безробіття, неписьменність, злиді, убоге існування ставали постійним злом і супутником не тільки для глухонімих, а й для чутих.

Тільки радянський уряд створив для глухих людей усі необхідні умови життя, дав їм право на працю, на освіту, соціальне забезпечення, безплатне лікування, відпочинок, дав право на радість і щастя в житті.

М. ЛУЦИК.

м. Львів.

ВИПРАВДАЮ ДОВІР'Я

Народився я в сім'ї колгоспника на Херсонщині. Батько, учасник Великої Вітчизняної війни, повернувшись з фронту додому, займається разом з іншими відбудовою артілі ім. Шевченка, де я зараз працюю свинарем, зайнятий на відгодівлі свиней. Скажу відверто, успіхи маю непогані. Річні плани виконую за 9—10 місяців; щоденний приріст на кожну тварину становить 400—500 грамів.

За високі виробничі показни-

ки у 1966 році Указом Президії Верховної Ради СРСР мене нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора; моя фотографія протягом п'яти років перебуває на районній Дошці пошани передовиків колгоспного виробництва.

Глухі трудівники виявили мені велику честь і шану. Вони вибрали мене головою районної первинної організації УТОГ, а на Херсонській обласній конференції — делегатом VIII з'їзду Українського това-

риства глухих. Що ж, я могу запевнити своїх товаришів, що їх довір'я виправдаю з честю.

Нині мої батько і мати на заслуженому відпочинку: вони пенсійери. Їм приємно, що їх трудова естафета передана в надійні руки сина.

Наші успіхи, безперечно, значні. Вони радують і мене і моїх товаришів. Та зупинятися на досягнутому не думаємо. Будемо працювати ще краще.

О. КЛИМЕНКО.

Свинар колгоспу ім. Шевченка Великогородського району.

Херсонська обл.

ЛЮДИНА, ЩЕДРА СЕРЦЕМ

Олексій Полікарпович працює вже більше 20 років. І добре працює, не шкодуючи сил, вкладаючи в працю все своє уміння. Завжди на найважчі ділянки праці правління призначає Шияна.

Ось і цієї весни, коли в третьому році п'ятирічки розпочалась боротьба за високі врожаї цукрових буряків, Шияна було призначено до спеціалізованої ланки по обробітку та догляду за цукровими буряками. І він не підведе.

Добре знають О. Шияна і в Зінківському клубі глухих, де він веде велику виховну робо-

ту серед нових членів УТОГ, особливо молоді.

В 1965 році він у числі перших вступив у члени УТОГ. З того часу Шиян обирається членом правління МРВ.

Роботи активісту завжди доволі, він допомагає вивчати і освоювати міміку та азбуку, бо сам закінчив Кобеляцьку школу глухих і добре володіє мімікою.

Н. АКСЮК.

Наш нештат. кор.

м. Зінків.

Полтавська обл.

ПЕРЕДОВІ ВИРОБНИЧНИКИ

Робітниця Луганського УВП-2 К. Рашупкіна.

Токар Хмельницького заводу ковальсько-пресового устаткування ім. Куйбишева, ударник комуністичної праці Б. Корман.

Ветерани — молодим

Мені вже не перший десяток. Так що, коли глянути на своє дитинство, — то й не розгледіти його. Бовані воно десь отам на горизонті, вітрами обвіяне, сонцем пропечене, дощами відправлене. Бачило воно всього в житті: і боярина румунського, і батога панського... Одним словом, довелось мені на своєму віку видіти два світи і перенести дві долі. Один світ — панування на Буковині бояр румунських. Важкою була тоді моя доля, доля глухої безправної дитини.

Другий світ — наше визволення від поневолення, коли над Буковиною загорілася промениста радянська зоря. І доля моя стала іншою, вільною. Вона з першого ж дня зв'язала мене з підприємством глухих, яке тоді тільки народжувалося. Про все це — про два світи і про дві долі — мені й хочеться розповісти нашої молоді, яка виросла й живе в інший час і не бачила того, що нам довелося побачити.

Батьки мої дуже хотіли, щоб я був письменною людиною. І хоч у три роки після хвороби я втратив слух, мене все ж таки віддали у 7 років до 8-річної школи. «Учись, кажуть, дитино, з тебе всерівно люди будуть». І я вчився, хоч від тієї науки було мало толку. Мало саме тому, що умови для нас були жахливими: за навчання платили великі гроші, дитині картоплю вози, щоб з голоду не вмерла. А не кожен має на те змогу. От і думай тут, як викрутитися.

Рідної мови нас не вчили, заставляли розумітися тільки на румунській. А що вже били — то й згадувати боляче. Били за діло і без діла. Били так, що кров'ю заюшувалися. Одним словом, поступило нас у школу 16 хлопчаків. Дотягнуло ж до 8-го класу лише 4. Отака була вона, наука.

А коли вже я підріс і батьки переконалися, що вивчити мене у них ні сили, ні коштів не вистачить, віддали мене до кравця в науку. Кажуть: «Вчись, кравцем будеш». Що ж, вчитись, значить, вчитимуся. Або досвід певний мається, як добувати науку.

У того кравця були свої порядки і звичаї. Він більше дбав про те, щоб на нього усе мало та велике працювало від ранньої зорьоньки до глибокої ноченьки. І заперечувати не смій, а то таке тобі «виховання»

РОЗПОВІДЬ РОБІТНИКА ЧЕРНІВЕЦЬКОГО УВП Т. В. БРЕЗНОГО

власнє, що після того цілий тиждень гикатимеш.

І все ж біда була не в цьому. Хотілося навчитися, мати якесь ремесло, а пац, як ми звали кравця, не вчив, не давав нам того ремесла. Тільки силу нашу молодечку на румунські леї перекочував.

Чотири роки проходив я «науку» у кравця. По 12 годин важкої, виснажливої праці на добу. І за все це — нічого іншого: ні плати, ні подяки. Навіть черствого хліба ні разу не дав — батьки годували своїм.

Вийшов би з мене ні швець, ні кравець, ні на дуду гравець, якби я не мав свого на умі. Крадькома у хвилинку вільну, пізніми вечорами вчився кравцювати у старших. І таки навчився дечому. А коли вже схопив основне, то й легко давалася всяка дрібниця.

І все ж довелось кинути свого «навчителя», бо набридло задарма гнути спину на нього. Знав: важко буде мені знайти роботу. Адже в часи хазяїнування румунських бояр на Буковині здоровій людині нелегко було знайти заробітки. А що вже казати за глухого: тинявешся з одного місця до іншого,

і скрізь тебе ганяють, як собаку.

На Чернівецьке учбово-виробниче підприємство я прийшов уже майстром індушіву. Було нас тоді мало — всього 10 чоловік. Та слава про наше існування побігла Чернівцями, а потім і за місто поширилась. До нас стали приходити на роботу глухі з різних місць.

І ось у нас уже налагоджено масовий пошив одягу. Виготовляємо фуфайки, комбінезони, халати і тому подібний асортимент. А моя ж доля як склалася? Мене спершу призначили бригадиром, і я вже керую тридцятьма чоловіками. Потім став начальником швейного цеху. Одержую квартиру. Росте підприємство, мужніємо ми, зростає наш добробут. Підприємство наше і ми — його господарі. Таке право дала нам тільки Радянська влада.

Дивлюсь я на наше зростання — і просто радію від щастя. Раніше глухий не мав можливості знайти роботу, був неписьменним. А погляньте, що робиться зараз? Не лише молоді, а й люди середнього віку закінчують школи робітничої молоді, вчаться в середніх школах, опановують професіями, стають майстрами своєї справи.

Особисто я, коли довелось працювати інструктором виробничого навчання підприємства, щороку навчав швейної справи

до 15 молодих робітників. Нині ці люди працюють на швейних підприємствах, користуються повагою серед робітників. Багатьом присвоєно високе звання ударника комуністичної праці. З великим задоволенням я згадую тт. Пасецького, Топейчук, Овчар, Сямак та багато інших, кому віддавав з користю свої знання і уміння.

Радий я за людей, гордий і за себе. Не зміг мати освіти і спеціальності за боярства румунського, то тепер все це маю. Хоч і вік не той, та не став він мені «завадою до знань, до милої серцю роботи. В 1958 році я закінчив десять класів вечірньої школи і тепер можу читати і писати.

Не обійшло щастя і мого сина Володимира. Він закінчив 11 класів середньої школи. А нині служить воїном Радянської Армії. Пишаюсь і горжуся ним.

Багато років минуло з того часу, коли я бився за шматок хліба, за своє право жити на землі. То було у буржуазному суспільстві. Гірким був той час, пекучим. І згадувати про нього не хочеться. Але згадую. Згадую тому, щоб молоді краще уявляли сьогоднішній день, глибше бачили, розуміли і цінували те піклування, яким вона оточена у нашому радянському суспільстві.

Господарська реформа— в дії

Чернівецьке учбово-виробниче підприємство глухих рік тому переведено у числі перших трьох підприємств УТОГ на нову систему планування і економічного стимулювання. Це переведення не було для нас раптовим. Ми про це знали заздалегідь і готувалися до нього. Нашу готовність перевіряв і слухав на своєму засіданні у травні 1967 року районний комітет пародного контролю. Інженерно-технічні працівники підприємства були на семінарах.

На зборах, виробничих нарадах колективу УВП роз'яснювалась суть і перевага нової системи і нові положення про матеріальне стимулювання.

Безперечно, на той час багато що було нам незрозумілим і тому доводилося часто звертатися у Центральне правління УТОГ за допомогою, яку ми завжди одержували своєчасно.

Особлива увага колективу УВП зверталася на підвищення ефективності виробництва, максимальне використання наявних виробничих фондів, прискорення зростання продуктив-

РІК ПРАЦІ ПО-НОВОМУ

ності праці, покращення якості, зниження витрат.

Приділяли також значну увагу укладанню прямих договорів на реалізацію продукції, забезпеченню необхідної кількості сировини, установці додаткових потужностей на в'язальній і швейній дільницях, реалізації зайвого устаткування і матеріалів, установленню економічно обґрунтованих норм на мотальній, швейній і закрійній дільницях, скороченню запасів готової продукції.

У зв'язку з малим попитом у населення на шовкові чоловічі сорочки, велася підготовка до припинення їх випуску і заміни чоловічої білизною та іншими виробами. Заміна дорогих шовкових сорочок сиринза збільшенню випуску бавовняних виробів на 170 тис. одиниць і у зв'язку з цим перебувала робота всіх дільниць виробництва.

На партійних і профспілкових зборах були заслухані питання покращення організації соціалістичної, економічної і бережливості у великому й малому, ритмічності праці.

З метою покращення оперативного планування місячні плани стали розбивати на п'ятиденні з підведенням підсумків виконання плану в асортименті за кожні п'ять днів.

Переходячи на нову систему, ми прийняли додатково підвищений план на II півріччя 1967 року. Включившись у соціалістичне змагання за дострокове виконання плану ювілейного року, наш колектив успішно справився з поставленими завданнями. Річний план було виконано до 25 грудня; дано понад план 28 тис. одиниць трикотажних виробів; виконано також й інші техніко-економічні показники.

Виконання плану 1967 року дало можливість створити:

Фонд матеріального заохочення — 11,8 тис. карбованців;

Фонд соціально-культурних і житлових будівництва — 5,9 тис. карбованців;

Фонд розвитку виробництва — 1,2 тис. карбованців;

До переходу підприємства на нову систему у нас на відрядно-преміальній системі оплати працювала лише швейна дільниця. Після створення фондів ми змогли всі останні дільниці перевести на оплату по відрядно-преміальній системі.

Були розроблені і затверджені на засіданні МК профспілки і первинній організації УТОГ нові положення про преміальну оплату для всіх категорій працюючих.

Працювати у новому, 1968 році підприємство розпочало, маючи невеликий, набутий за 6 місяців, досвід.

Згідно положення про преміювання за працю за підсумками року в березні розподілили премії для всіх категорій працюючих на УВП. Результати праці були хорошими, і тому премії були чималими. У залежності від безперервного виробничого стажу на даному підприємстві багато робітників, інженерно-технічних працівників і службовців одержали премії у розмірі місячного заробітку. Всього було витрачено 6,8 тис. карбованців.

З'явилася можливість збільшити премію колективу-переможцю в соціалістичному змаганні, який завоював перше місце. Кращими колективами в соціалістичному змаганні були: бригада красильної дільниці (бригадир В. Фалеса), бригада закрійної дільниці (бригадир Д. Філімонова), колектив мотально-в'язальної дільниці (майстер дільниці Я. Шетинін).

Велику роботу по реалізації готової продукції зробив колектив працівників складу під керівництвом старшого товарознавця Б. Германа.

Завдяки поєднанню матеріальних і моральних стимулів

значно перевиконано всі техніко-економічні показники I кварталу 1968 року. Одержано надпланових прибутків на суму 17,2 тис. карбованців.

Залишків нереалізованої готової продукції на складі за період праці в нових умовах не було.

У лютому 1968 року став до ладу 40-квартирний житловий будинок. 36 сімей працівників УВП справили новосілля.

І все це можна було зробити завдяки господарюванню по-новому. Адже за час роботи в нових умовах підприємство не відчувало фінансових труднощів, бо були створені своєчасно фонди матеріального заохочення, прибутки стали високими і створилася економія по фонду заробітної плати.

Для адміністрації, партійної і профспілкової організації УВП було і залишається головним: далі поєднувати матеріальне і моральне стимулювання, підвищувати організаційно-масову і роз'яснювальну роботу.

Зараз на УВП розгортається боротьба за дострокове виконання п'ятирічки, за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. У цьому напрямку спрямовано підвищення кількісних і якісних показників, виявлення нових резервів виробництва.

В. БОЛВІН.
Директор Чернівецького УВП глухих.

В додаток до надрукованого ЗРОБЛЕНО... ТА НЕ ВСЕ

Під таким заголовком у нашій газеті 13 квітня ц. р. було надруковано замітку і вміщено фото про погано проведений ремонт швейного і закрійного цехів, про безгосподарність у підготовчому цеху Херсонського УВП.

Як повідомили редакцію робітники підприємства, до цих недоліків можна додати і таке. Адміністрація УВП придбала проміркований верстат, який промірює з відхиленням від норми не на 1—2 сантиметри, а на 20—30 сантиметрів. Робітники, які працюють на тому верстаті, недобрим словом згадують директора тов. Греча-

нівського.

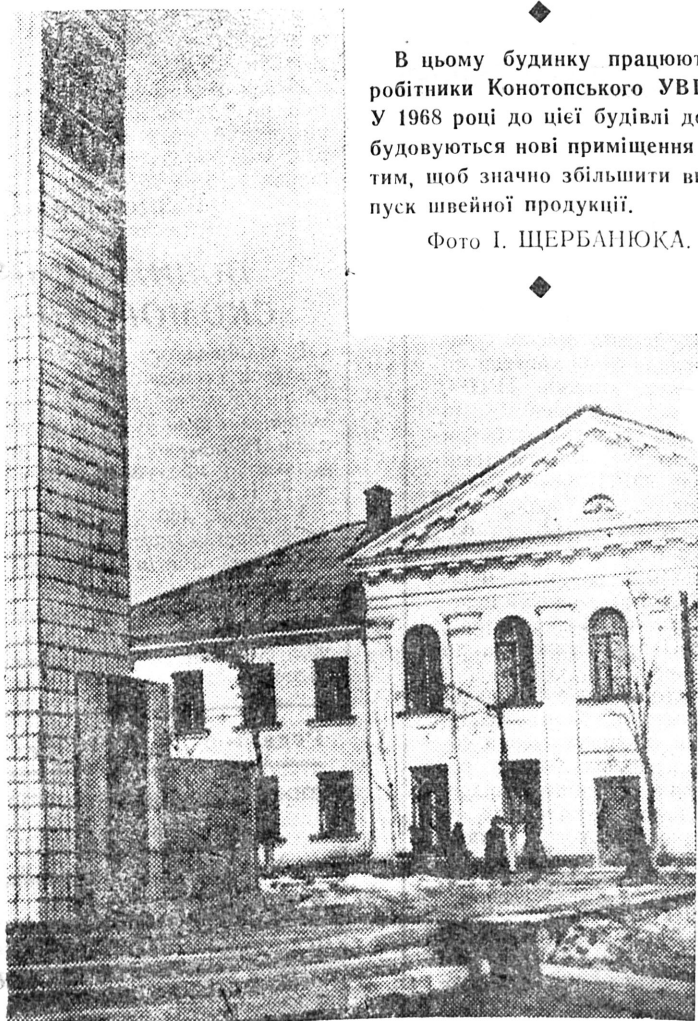
Або такий факт. В цехах встановлено вентиляцію але... і до цього часу працює вона ненормально. Жара в цеху нестерпна, а дирекція і вухом не веде.

Кажуть, що для нормальної роботи вентиляційної системи треба було підключитись до підстанції. Кабель обіцяли на фабриці «Більшовичка». Там же запропонували свої послуги і у виконанні роботи по підключенню. Але не доходять до цього руки у керівництва Херсонського УВП.

Може до цієї справи треба ще когось підключити?

В цьому будинку працюють робітники Конотопського УВП. У 1968 році до цієї будівлі добудовуються нові приміщення з тим, щоб значно збільшити випуск швейної продукції.

Фото І. ЩЕРБАНОКА.

ТРУДОВА ЕСТАФЕТА

Ще й тепер, коли минуло більше двадцяти років, йому виразно пригадується підбитий вітром дощатий барак, перекошені двері, в які він неспішно постукав. Відтоді і почалося трудове життя сільського хлопця Дмитра Кошмана.

В слюсарному цеху Луганського УВП-1, куди його прийняли учнем, незабаром помітили кмітливість і старанність юнака.

З роками удосконалювалась майстерність, кріпко у робітничому колективі почуття відповідальності за доручену справу. Багато і наполегливо вчився.

Непомітно, у цехових буднях, успіхах і прикрах невдач росла впевненість у своїх силах. У постійних пошуках складалась характер робітника і його організаторські навички.

Дмитро часто бачили, як він у дружніх бесідах, у вільні від роботи хвилини ділився думками, слухав поради старших, сперечався і відстоював те, в чому був глибоко переконаний. Так міцніла дружба робітничого колективу, скріплена відвертістю і довірою.

Дмитро Платонович це розумів і цінив, боявся розхляпати з цієї чаші дружби хоч би краплину.

За довгі роки роботи на УВП він досконало освоїв технологію виробництва і тепер терпеливо, без тіні зазнайства, просто і разом з тим настійно вчить молоді кадри.

Микола Марченко працює слюсарем-складальником. А ще недавно він закінчив виробниче навчання на УВП. Працює поударному, постійно перевиконуючи норми.

Високої кваліфікації фрезерувальника Михайло Третяк набув на цьому підприємстві. І таких, як Марченко і Третяк, тут багато.

Міцна виробнича дружба єднає робітничий колектив на Луганському УВП-1.

На фото: старший майстер Д. Кошман (праворуч) дає пояснення слюсарю-складальнику М. Марченко.

Теплим і щирим словом всі вони дякують Дмитру Платоновичу за науку. Старшому майстру приємно, що час пройшов не даремно, що росте молода зміна, яка приймає трудову естафету і з честю несе її далі.

Пройдений шлях — від учня слюсара до старшого майстра підприємства — навчив його не тільки майстерності в роботі, а й умінню відчувати биття людських сердець.

Вести виховну роботу серед членів професійної спілки, спрямовуючи її на виконання завдань п'ятирічки, доручили Дмитру Платоновичу, його обрали головою місцевого комітету. І не помилились. Дільниця, яку він очолює, займає перше місце у виконанні виробничих завдань. За успіхи в соціалістичному змаганні, розпочатому ще напередодні 50-х роковин Великої Жовтня, колективу приєднано перехідний Червоний прапор підприємства.

Гордість? Так. Це підсумок наполегливої праці цього колективу і в цьому, безперечно, є його частка.

І віриться, що з кожним днем ростиме цей внесок у загальний доробок людської праці.

Р. СЕМЕНОВ.
м. Луганськ.

КОЛГОСПНИЙ САДОВОД

Федору Пантелеєвичу Турченку, колгоспнику артілі ім. Мічуріна в селищі Нова Прага, пішов 62-й рік. Але його виправді, міцному кроку можна позаздрити. Йому відоме кожне деревце колгоспного саду, де він працює з дня організації артілі. В цьому саду він виплекав кожне деревце, мов малу дитину. Сад уже давно одцвів, очі радує ясна зав'язь. Федір Пантелеєвич говорить, що цього року буде добрий урожай. Сьомий десяток розміняв

Федір Пантелеєвич Турченко, славний представник трудової гвардії. Але молодий він душею, гаряче серце має він.

І кожний, у кого на столі красуватимуться яблука, груші і сливи, будуть згадувати добрим словом славного трудівника. Шана й хвала рукам трудівничим.

З. БЕРЕЖНА.
Наш нештат. кор.
сел. Нова Прага,
Кіровоградська обл.

**наше
ЖИТТЯ 3**

15 червня 1968 року.

ЦІКАВИЙ ВЕЧІР

У Київському палаці культури відбувся вечір, присвячений 35-річчю УТОГ.

Доповідь про кроки зростання і розвитку Товариства зробила Г. Набаченко, голова Київського об'єднання УТОГ.

Із спогадами про минуле виступили найстаріші члени УТОГ І. Сапожников, Т. Грищенко.

Молодь брала активну участь в масових іграх, які провадив керівник гуртка оригінального жанру М. Витебський.

На закінчення присутні подивились художній кінофільм С. ГУБКІН.

„ПРИЇДЖАЙТЕЩЕ...“

Використовуючи два вихідні дні, група учасників художньої самодіяльності Олександрійського клубу глухих Кіровоградської області виїхала до селища Олександрівки з концертом для трудівників, членів УТОГ. Дорога лягала через безкрайню поля Кіровоградщини. Та ось на обрії показався Чорний ліс. В роки війни він дійсно був чорним страхіттям для фашистських загарбників. Ховаючись в ньому, партизани нападали на підлого ворога, завдаючи йому нищівних ударів.

Там, де кінчається ліс, дорога повертає ліворуч до міста Кам'янки Черкаської області. Це місто з багатим минулим. Його історія зв'язана з діяльністю Південного товариства декабристів, з іменами героїв Вітчизняної війни 1812 року, з іменами Пушкіна і Чайковського.

Учасники художньої самодіяльності відвідали «Зелений будиночок» — літературно-меморіальний музей імені Пушкіна і Чайковського.

В Олександрівському будинку культури зібрався член

УТОГ. З великим задоволенням вони проглянули концерт. Програма його була досить різноманітна: сцени, танці, частушки, вірші, розповіді, пантоміма. Наприкінці продемонстровано кінофільм.

Щиро дякуючи за концерт, глухі селища Олександрівки говорили: «Велике вам спасибі. Приїжджайте ще!»

О. МАРКОВА.

Наш нештат, кор.

м. Олександрія, Кіровоградська обл.

БУДНІ ОДНОГО ЗАКЛАДУ КУЛЬТУРИ

Цікаві вечори організовує молодіжний будинок культури. Систематично проводяться вечори трудової слави. Днями під девізом: «Іх труд, подвиг — приклад молодим» відбулась зустріч двох поколінь.

Особливим успіхом у молоді користуються вечори, на яких вони виступають у диспутах на найрізноманітніші теми.

Проведені змістовні тематичні вечори, читанки, конференції

до знаменних дат: з нагоди 98-річчя з дня народження В. І. Леніна, 100-річчя з дня народження М. Горького, 150-річчя з дня народження К. Маркса. Вечори і конференції супроводжуються науковою агітацією, книжковими виставками, літературними вікторинами.

Зараз у Луганському будинку культури готується вечір трудової слави: «Завод, люди — творча праця будівників ко-

мунізму». Для пенсіонерів, ветеранів праці, розробляється програма вечора «Вогник», а до 50-річчя Ленінського комсомолу — літературний вечір: «Якщо тобі комсомолець ім'я — ім'я кріпи ділами своїми».

У літню пору будуть організовані екскурсії і походи по історичних місцях Луганської області.

Є. КРАВЧЕНКО.

Наш нештат, кор.

м. Луганськ.

Марія Довгань, контролер виробів і швея-мотористка Чернівецького УВП, не лише передає виробничницю, а й громадський активіст. Вона — член МК підприємства і учасник художньої самодіяльності Чернівецького будинку культури глухих.

ЛІТНІЙ ВІДПОЧИНОК ТРУДЯЩИХ

Настала пора літніх відпусток, пора відпочинку трудящих, оздоровлення дітей під час літніх канікул. Постановою президії ЦП УТОГ у 1968 році передбачено видачу пілотових путівок членам УТОГ у будинку відпочинку «Сосновий бір».

Особливу турботу потрібно приділяти членам УТОГ і їх сім'ям, які працюють у сільському господарстві. Інструктори обласних і мікрорайонних відділів УТОГ повинні провести широку роз'яснювальну роботу серед трудівників села, висвітлюючи строки відпусток, брати заявки на потрібну кількість путівок на І і IV квартали 1969 року.

Багато хороших відгуків надходить від членів УТОГ, які по-

бували в будинку відпочинку «Сосновий бір», що знаходиться в одному з мальовничих куточків Пуши-Водиці — біля Києва.

До послуг відпочиваючих — парк культури, велике озеро з пляжем, станція човнів, літні і зимові кінотеатри. Тут функціонують туристська база і дитячі оздоровчі організації. Відпочиваючі мають можливість, при потребі, провести курс лікування нервових захворювань (таргет курсовки 26 карбованців) в санаторії «Перше Травня», який знаходиться поруч. При санаторії є водолікарня, де хворі можуть приймати кисневі, вуглекислі, азотові, хвойні, йодобромні, сірчановодневі ванни. Тут же діють лікувальні душеві, електросвітлолікувальні, озокеритні та інгаляційні кабінети.

І. КОВНЕРОВ.

Члени нашого Товариства підлікують своє здоров'я в санаторіях, проводять відпустки в будинках відпочинку з тим, щоб з новими силами стати до праці.

На фото: у швей Київського УВП М. Котенко і робітниця-трикотажниця з Харкова Л. Литвинової добрий настрій під час лікування в Черкаському санаторії «Першотравневий».

Фото І. ЩЕРБАНОКА.

На міжнародні теми

В останні дні квітня 1945 року французькі війська підійшли до воріт Тінгена. Опір був безглуздим: гітлерівський рейх ковав у смертельній агонії. Жителі верхньорейнського міста вивісили білі прапори. Ніхто вже не вірив заклинанням нацистського бургомістра і фюрера місцевої організації гітлерівської партії Вільгельма Гутмана, який з погрозою заявив наостанку: «Щоб не сталося, — ми повернемося!»

Це була, певна річ, істерика фашистського фанатика. Але мілітаристський і реваншистський післявоєнний розвиток Західної Німеччини набрав такого характеру, який дозволив їй перетворитися на передбачення. Гутман справді повернувся. Повернувся на ширшому, ніж поприще бургомістра, політичному арену: він став заступником голови західноніме-

ФРН: НЕОФАШИСТИ НАХАБНІШАЮТЬ

цької неофашистської партії (НДП). А зовсім недавно Гутман увійшов до ландтагу землі Баден-Вюртемберг як ватажок неофашистських депутатів. Це вже сьомий земельний парламент з десяти західнонімецьких земель, що утворюють Федеративну Республіку Німеччини, куди проникли представники НДП.

Вибори, що відбулися в Баден-Вюртембергу, стали ще одним сигналом вкрай небезпечного розвитку боннської держави.

Фашистське обличчя і суть НДП, як прямої наступниці гітлерівської партії, давно викриті. Це зроблено в першу чергу Радянським Союзом, який не раз застерігав уряд і світову громадськість про загрозу з боку неофашистських та реваншистських сил, що активізуються у ФРН. Дальші події повністю підтвердили обгрунтованість і своєчасність радянських застережень.

Правлячі кола ФРН тепер удають, начебто їм теж неприємно швидко просування партії фон-Таддена, яку вони іменують лише «праворадикальною». Голова фракції ХДС ХСС у бундестагу Барцель заявив, що «десять процентів за правих — це надто багато». А канцлер Кізіґер навіть звернувся до своїх колег по партії з трибуни бундестагу із закликком оголосити «боротьбу» так званим «націонал-демократам».

Ще голосніше, ніж лицемірні заклики до «боротьби», звучать у Бонні заперечення в тому, начебто не відповідають дійсності «голоси, що лунають у різних частинах земної кулі, відносно відродження націонал-соціалізму у ФРН». Яка там боротьба, коли канцлер Кізіґер заявляє, що було б, мовляв, «надмірним спрощенням твердити, нібито націонал-демократична партія в цілому неонацистська». Те саме

говорить для маскіровки і сам фон-Тадден, котрого недавно вивели на чисту воду як колишнього члена гітлерівської партії під номером 7155873, про що він начебто «забув».

Продовження реваншистсько-мілітаристського курсу урядом «великої коаліції», в якій поряд з партією Кізіґера — Штрауса беруть участь і лідери соціал-демократії, — ось те головне живильне середовище, яке ростить небезпечно перекопано неонацизму. Підготовка до прийняття мілітаристських «надзвичайних законів», які загрожують задушити рештки демократії, розгорнуто правлячими колами ФРН цитуваннями миролюбних та антифашистських сил, сліпий антикомунізм — це і багато чого іншого створює атмосферу, котра, як показало вибори в Баден-Вюртембергу, ллє воду на млин неофашистів. В результаті політики потурання і підсобництва

партія неофашистів виїхала на політичну і державну арену ФРН.

Хитро розставляючи тенета політичної та соціальної демагогії, як це вже робив Гітлер, фюрери НДП активізують свою діяльність. Вони організують масові пропагандистські виступи на зразок «тижнів НДП». У якіс неофашистські, за якими стоять найбільш несамовиті мілітаристські кола ФРН, вже чимало грошей. До виборів у бундестаг готуються багатомільйонні пропагандистські видання. Фон-Тадден вже планує перевести штаб-квартиру НДП з Ганновера до Бонна...

Історія навчила народи пильності, помноженій нині на могутні сили соціалістичних держав, готових дати рішучу відсіч будь-яким зазіханням західнонімецького реваншизму і неонацизму. В країнах Європи все більш рішуче звучить надродна вимога приборкати сили неофашизму та мілітаризму, які активізуються у ФРН.

Є. ГРИГОРЬЄВ.

СПОРТ

ЗМАГАННЯ БОРЦІВ

У Києві закінчилися республіканські змагання з класичної боротьби серед глухих на першість ЦР ДСТ «Авангард», в яких взяло участь 39 борців.

Переможцями змагань, в порядку вагових категорій, вийшли О. Рудський (Донецьк), В. Бондар (Житомир), Б. Гончаров (Миколаїв), Н. Ткешелашвілі (Київ), В. Лісовицький (Одеса), М. Івацов (Дніпропетровськ), В. Рухледєв (Одеса), В. Панін (Миколаїв).

З кращих борців складено збірну команду нашої республіки, яка візьме участь у всесоюзних змаганнях, які відбудуться в м. Казані з 14 по 18 червня цього року.

ЗОНАЛЬНІ ЗУСТРІЧІ ВОЛЕЙБОЛІСТІВ

Любителів цього виду спорту повідомляємо, що переможцями в зонах серед чоловічих команд стали команди Волинського, Запорізького, Київського, Одеського, Полтавського і Сумського об'єднань УТОГ. Серед жіночих команд найсильнішими були команди Житомирського, Закарпатського, Запорізького, Луганського, Миколаївського та Одеського об'єднань УТОГ.

Переможці зональних змагань розіграють звання чемпіонів республіки у фінальних іграх, які відбудуться в м. Чернівцях з 15 по 20 червня.

И. ЗДОРОВИЛО.

НОВИЙ УСПІХ СКОМОРОХОВА

В італійському місті Туріні відбувся товариський матч з 14 видів легкої атлетики між збірними студентськими командами Радянського Союзу, Федеративної Республіки Німеччини та Італії.

У бігу на 400 м. з бар'єрами брав участь в команді радянських спортсменів майстер спорту міжнародного класу, член УТОГ Вячеслав Скоморохов. Дистанцію бігу він подолав за 52,3 секунди, зайнявши перше місце.

Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського об'єднання глухих.

Київ, друк. УВП-3, Зам. 580—5065. 68 р.